

се повтори. Сжщото. Тогава разсвирепѣлиятъ овчаръ пустна прасето въ устата му и вдигна сопата. Би, докато премазаното животно не пропълзѣ въ краката му разтреперано. Овчарьтъ му подхвърли окървавения трупъ, но то изскимтѣ и се отдръпна плахо, като го гледаше съ очи, пълни съ молба и покорство. Овчарьтъ се изсмѣ злорадо.

— Е, разбра ли най-сетне, какво бива и какво не бива, а, глупчо?

Наистина въ онзи день, въ онзи часъ вълчето проумѣ дълбока истина: че имаше право само на онова, което му даде човѣшката ржка. И то се вдигна и лизна смирено тази ржка — съ благодарностъ, почти съ любовъ. Отъ този день между човѣка и звѣра бѣха сключени миръ и разбирателство. Човѣкътъ тържествуваше: — Е, какво ви думамъ азъ—смѣеше се той—ще омекне не, ами и хоро ще играе . . .

* * *

Правъ бѣше Калъо: вълкътъ свикваше съ стадото, прие живота на овчарското куче. Къмъ лѣтото той бѣше израсълъ вече якъ, едъръ и хубавъ. Едно подсвирване на овчаря за него значеше повеля за борба до смъртъ. Нощемъ, когато псетата спѣха около стадото, вълкътъ бдѣше буденъ и на щрекъ.

Една нощъ овцетѣ се подплашиха и събраха на купъ. Вълкътъ бѣше тамъ. Той се метна като стрела направо презъ стадото и изчезна въ мрака; чу се шумъ отъ давящи се животни. Калъо се затича нататъкъ, гръмна и нададе викъ. Но когато стигна на мѣстото, намѣри само изтърбушената овца. На две крачки отъ нея бѣше приклекналъ вълкътъ и лижеше разкжсаното си рамо; отъ шията му струеше кръвъ.

Тази нощъ овчарьтъ преживѣ първото си истинско тържество:—Ето, казахъ ли ви азъ? Видѣхте ли какъвъ е? Отъ благодарностъ върза още на другия день и на вълка нашийникътъ съ желѣзни жбци, какъвто носѣше